అనగనగా ఓ మంచి కథ

దగ్ధగీతం

పెద్దిభొట్ల సుబ్బరామయ్య

'అనవసరంగా చాలా కాలం బ్రతికాను నేను' అనుకున్నాడు సేతురామన్.

ఆ చిన్న వరండాలో స్థంభానికి ఆనుకుని కూర్చుని ఉన్నాడు. తల అక్కడక్కడ నెరిసింది. కళ్ళు లోతుకుపోయి, ముఖం ముడతలు బడి అకాల వార్ధక్యం పైబడినవాడిలా ఉన్నాడు. నిన్న రాత్రి ఆ సన్నటి వరండాలో చాపమీద నిద్రపోదామని విశ్వప్రయత్నం చేశాడు. కానీ ఫలించలేదు. పైగా కన్ను మూస్తే అన్నీ పీడకలలూ, వికృతమైన దృశ్యాలూ.. నిన్నేకాదు నాలుగురోజులనుంచీ అంతే.

ఎవరో వస్తున్న అలికిడి వినిపించింది. తల తిప్పి చూస్తే డాక్టరు... సేతురామన్ లేచి నిలబడ్డాడు. డాక్టరు యువకుడు. సేతురామన్ వంక పలకరింపుగా చూసి నవ్వాడు. సేతురామన్ కళ్ళలో అకస్మాత్తుగా నీటిపొర కమ్మింది. స్థంభానికి ఆనుకుని అలాగే నిలబడ్డాడు. డాక్టరు గుమ్మంలోనే నిలబడి కొద్ది క్షణాలు చూశాడు. లోపలికి పోలేదు. లోపలికి పోనవసరంలేదని సేతురామన్‌కి తెలుసు. డాక్టరు చివాలున వెనుతిరిగి సేతురామన్ ప్రక్కగానే నడిచి అవతలివైపుకి వెళ్ళిపోయాడు. డాక్టరు బూట్ల శబ్దం అతని నోటివెంట వెలువడిన మాటలను పూర్తిగా అణచలేక పోయింది. సేతురామన్‌కు, ఆ మాటలు స్పష్టంగానే వినబడ్డాయి. 'పూర్ సోల్', 'షి ఈజ్ వెయిటింగ్ ఫర్ డెత్...' సేతురామన్ మళ్ళీ స్థంభానికి ఆనుకుని కూలబడ్డాడు. వెనక రెండు గదులు.. మరీ పెద్దవేమీ కాదు. ఎడమవైపు గది ఖాళీ.. కుడివైపు గదిలో... సేతురామన్ కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు.

కుడివైపు గదిలో అతని సంగీత సామ్రాజ్యం శిధిలమై, దగ్ధమై బూడిదయి పోతున్నది. ఇవాళ్టికి సరిగా నాలుగురోజుల నుంచీ .. నాలుగు పగుళ్ళూ, నాలుగు రాత్రులు.

ముందు పెద్ద ఆస్పత్రి భవనం.. అందులో మామూలు మనుషులకు మామూలు సౌకర్యాలున్న గదులు.. ప్రత్యేక వ్యక్తులకు ప్రత్యేక సౌకర్యాలున్న గదులున్నాయి. అక్కడ ఎక్కడా ఖాళీ లేదు. వెనక ఈ రెండు గదుల కట్టడం ఎందుకు ఉందో తెలీదు.. ఇక్కడే ఖాళీ దొరికింది. సేతురామన్ చేతివ్రేళ్ళు విరుచుకున్నాడు. పొద్దున ఆసుపత్రి బయట తాగిన టీ తాలూకు ఆ రుచి నాలుకని ఇంకా అంటిపెట్టుకునే ఉంది. నీరసంగా ఉంది. మనసంతా వికారంగా ఉంది.

అకస్మాత్తుగా ఆస్పత్రి వెనక రైలు ఒకటి కూత వేసుకుంటూ రణగొణ ధ్వని చేస్తూ వెళ్ళింది. అది చాలా దూరం పోయిన తరువాత కూడా ఆ వికృత శబ్దం అతని చెవుల్లో ప్రతిధ్వనిస్తూనే ఉంది.

ఎప్పటెప్పటివో దృశ్యాలు...

ఎండాకాలం.. మధ్యాహ్నం.. విశాలమైన పెరటిలో పెద్ద సీమ చింతచెట్టు (లేక బాదం చెట్టా?) కింద వెలుగును ముక్కలు ముక్కలుగా కత్తిరించి పోసినట్టున్న ఎండ.. చెట్టు మొదట్లో కూర్చున్న పంకజవల్లి. సన్న సన్నగా కబుర్లు.. చిరుతిళ్ళు.. చిరు చిరు తగవులు చిరునగవులు.

సేతురామన్ ఉలిక్కిపడి చూశాడు. ప్రహరీ గోడమీద రంగు రంగుల పక్షి ఏదో కూర్చుని పెద్ద గొంతుతో అరుస్తున్నది. ఒకప్పుడెపుడో.. ఎండాకాలం మధ్యాహ్నం వేళ చెట్టు కొమ్మల్లో ఎక్కడో కోయిల కూస్తుంటే తామిద్దరూ రెట్టించేవారు. తాము రెట్టించే కొద్ది కోయిల మరీ రెచ్చిపోయి కూస్తూ ఉండేది. చివరకు తామో, కోయిలే, ఎవరో ఒకరు అలిసిపోయి మానేసే వరకూ కొనసాగేది ఆ సంబరం. కోయిలను చూద్దామని ఎన్నోసార్లు ఎంతో ప్రయత్నం చేశారు. కానీ ఎప్పుడూ వారికి కనబడలేదు. అవును.. కోయిల అలిసిపోయింది.. అలిగిపోయింది.. క్రుంగిపోయింది. ఆ చిన్ని మేనులో వీసమెత్తుకూడా శక్తిమిగల్లేదు.

సేతురామన్ లేచాడు. నెమ్మదిగా అడుగులు వేస్తూ గుమ్మంలోకి వెళ్ళి నిలబడ్డాడు. కిటికీ పక్కన ఇనుప మంచం..కిటికీలో నుంచి ఉమ్మెత్త చెట్టు ఒకటి మాత్రం గోడ ప్రక్కన కనిపిస్తున్నది. గదిగోడలు తెల్లగా ఉన్నాయి. మంచం పక్కన పాత చెక్క బీరువా.. సేతురామన్ గుండెలు చేత్తో రుద్దుకున్నాడు. అంతలో దగ్గు వచ్చింది. ప్రయత్న పూర్వకంగా దగ్గు ఆపుకుంటూ మళ్ళీ కళ్ళెత్తి చూశాడు.

తెల్లని దుప్పటిలో శుష్కించిన శరీరంపైన ముంజేతులు, తల మాత్రం కనిపిస్తున్నాయి. ఒక చేతికి ఒకే ఒక ఎర్ర రంగు గాజున్నది. గుండెలమీద ఉన్న రెండో చేతికి ఏమీ లేదు.. పైన సన్నని కంఠం, నల్లని కంఠం... దేశం అంతటా సంగీత మాధుర్యాన్ని పంచిన కంఠం.. ఆ పైన చామనఛాయ ముఖం.. సన్నని ముక్కు.. తెల్లని పెద్ద పెద్ద కళ్ళు.. (అవి ఇప్పుడు మూతపడి ఉన్నాయి. మళ్ళీ తెరుచుకుంటాయో లేదో తెలీదు.) ముంగరులు సన్నని గాలి విసురుకు బలహీనంగా కదులుతున్నాయి. శుష్కించిన చెక్కిలి మీద ఒక వైపు సన్నగా చెమట..

సేతురామన్ ఇవతలకి వచ్చాడు. ఆస్పత్రి ప్రక్కగా ఎవరో పెళ్ళికి తరలి వెడుతున్నారులా ఉంది. సన్నాయి మృదువుగా గాలిలో తేలి తేలి వస్తున్నది.

అతనికి అంతలో బీడీ కాల్చాలనిపించింది. చొక్కా జేబులో ఒక్కటే బీడీ మిగిలి ఉంది. కానీ అగ్గిపెట్టె లేదు. అందువల్ల ఆ కోరికను అణుచుకున్నాడు. బీడీని అవతల పారేద్దామనుకున్నాడు. కానీ మళ్ళీ మనసు మార్చుకుని జేబులోనే ఉంచుకున్నాడు. తన ఆస్తి గొప్పదేమీ కాదుగానీ అంతా వీటికే హరించుకుపోయింది. పెళ్ళి చేసుకుని ఒక ఇంటివాడివి కమ్మనీ, కుదురుగా ఉండమనీ ఎంతగానో నచ్చ చెప్పిన తల్లీ తండ్రీ పోయారు. ఇంకెవరూ మిగల్లేదు. ఆస్తి హారతి కర్పూరంలాగా కాకపోయినా నెమ్మది నెమ్మదిగా హరించుకుపోయింది. సన్నాయి వాద్యం పూర్తిగా దూరమైపోయింది. ఇప్పుడేమీ శబ్దంలేదు.

సేతురామన్‌కు పంకజవల్లి పెళ్ళి గుర్తుకు వచ్చింది. అప్పటికే ఆమె సంగీత సామ్రాజ్యాన్ని పరిపాలించే సూచనలు స్పష్టంగా ఉన్నాయి. ఆమె రవిని ప్రేమించింది. మూర్తీభవించిన పురుష సౌందర్యానికి అబ్బురపడి అతన్ని ఆరాధించింది. వారి పెళ్ళి అట్టహాసంగా జరిగింది. పలువురు ఆ వివాహాన్ని ఆదర్శ వివాహమని కొనియాడారు. ఎక్కువమంది పెళ్ళికుమారుణ్ణే మెచ్చుకున్నారు. ఎంత సంగీత సరస్వతి అయితే మాత్రం, అంత అందగాడు చేసుకోదగిన పిల్లకాదని కొందరు అనుకున్నారు. మరి కొందరు అతని కళాప్రియత్వాన్ని కొనియాడారు. ఎందరెన్ని అన్నా, ఎందరెన్ని అనుకున్నా రవి చిరునవ్వుతోనే ఉన్నాడు తప్ప ఎవరికీ ఏమీ తెలియనీయలేదు. సేతురామన్ మాత్రం అంత హడావిడిలోనూ ఒంటరిగా కూర్చుని తన ఆలోచనల్లో తానుండిపోయాడు. తాను చిన్నప్పటి నుంచీ ఎవరిని కోరుకున్నాడో, ఎవరిని ప్రేమించాడో ఆమె తనకు దక్కకుండా పోయినందుకు అతడేమీ బాధపడలేదు. ఆమె ప్రేమించిన వాణ్ణి చేసుకుంటున్నందుకు ఆనందించాడు కూడా. ఇదంతా జరిగి దాదాపు పదేళ్ళు.. రవి చాలా జాగ్రత్తపరుడు. తనకు ఏమేమి కావాలో వాటిని సాధించి సమకూర్చుకోగల తెలివితేటలు పుష్కలంగా ఉన్నవాడు. భార్య చేయవలసిన కచేరీలూ, అక్కడ వసూలు చేయవలసిన మొత్తాలూ.. చెక్కులు, అకౌంట్లు అన్నీ అతడే చూసుకునేవాడు ఆ విషయాల్లో బహు జాగ్రత్తగా, ఖచ్చితంగా ఉండేవాడు.

ఎప్పుడన్నా పంకజవల్లి "నాకు ఒంట్లో బాగోలేదు జ్వరం.. కచేరీకి వెళ్ళలేను ఓపిక లేదు" అంటే

"అమ్మమ్మా! అంతమాట? అలా అనకు. వాళ్ళ దగ్గర ముందే డబ్బు కూడా తీసుకున్నాను. వెళ్ళకపోతే వీల్లేదు. మామూలు జ్వరానికే కచేరీ ఎగ్గొట్టేస్తే తప్పు డియర్.." అనేవాడు.

మరొకప్పుడెప్పుడైనా "ఏమండి ఎవరో అనాధ శరణాలయం సహాయం కోసం కచేరీ ఇవ్వమంటున్నారు పాపం! వందమంది అనాధలైన పిల్లలు తిండి తిప్పలూ లేక మాడిపోతున్నారట" అంటే

అందంగా నవ్వి, "భలేదానివే. ఇలా ఇవ్వలేని వాళ్ళకోసం కచేరి చేస్తే నీ ఆరోగ్యం ఏం కాను? వీటనన్నీ పెట్టుకోవద్దు. అనాధలకు ఎవరో డబ్బున్నవాళ్ళు దానం చెయ్యాలి గాని మనం ఎంతని చేస్తాం? అలాటి విషయాలు నాకొదిలెయ్ డియర్!" అనేవాడు.

సేతురామన్ జేబులు వెతుక్కున్నాడు. బాగా నలిగిపోయిన రూపాయి నోట్లు రెండు, కొంత చిల్లరా మిగిలి ఉంది. అంత ఆస్తికి ఈ నాటికి మిగిలిందిది పెద్ద ఇల్లూ.. పల్లెటూర్లో మూడెకరాల మాగాణీ.. పొగాకు పండే నాలుగెకరాలు మెట్ట. ఇంతకు మిగిలింది ఇదే!

ఆమె పెళ్ళయినప్పటి నుంచీ సేతురామన్ వారి ఇంటి ఎదురుగానే ఒక రెండు గదుల వాటా అద్దెకు తీసుకుని అందులో ఉండేవాడు. పంకజవల్లి గురించి చాలా మాటలు మాటలు విన్నాడు. ఎవరూ రవిని ఏమీ అనలేదు. ఆమెను గురించే అందరూ అన్నారు. ఆమె డబ్బు మనిషయిపోయిందనీ, సంగీతాన్ని అమ్ముకుంటున్నదనీ.. ఇలా చాలా విన్నాడు. జనానినికి ఆ డబ్బంతా ఏ ఖాతాలోకి వెడుతున్నదో, ఎవరి చేతుల్లోకి వెడుతున్నదో తెలిస్తేగా? చాలా తక్కువసార్లు ఆమె సేతురామన్‌తో మాట్లాడింది. మాట్లాడినప్పుడు చాలా తక్కువగా మాట్లాడింది. రవి పట్ల ఉన్న ఆకర్షణ, రవి అంటే తన్మయత్వం ఆమెలో తగ్గడం సేతురామన్ గమనించాడు. ఆమె ఉదాసీనంగా అప్పుడప్పుడూ దీనంగా ఒంటరిగా ఇంట్లో ఉండటం అతడు గమనించాడు. డబ్బు వేలకు వేలు డబ్బు చేసి పెట్టే ఆమె కంఠం రవికి కావాలి.. అందవిహీనమైన ఆమె, ఆమె శరీరం ఆ శరీరంలోని మనసు ఇవేవీ అతనికి అక్కర్లేదు. అతనికి కావలసిన అందమైన శరీరం అతడు వేరే ఏర్పాటు చేసుకున్నాడు. క్రమ క్రమంగా కచేరీ ఏర్పాట్లు, తారీఖులు, వగైరాలు తప్ప ఆమెతో అతనికేమీ సంబంధం లేకపోయింది. ఇల్లు మాత్రం గడుపుతూ ఉండేవాడు. ఇల్లంటే ఉన్నది ఎంతమంది కనక. భార్య, ఆమెను కనిపెట్టుకుని ఉండే మరొక మనిషి. అంతే కచేరికి వెళ్ళవలసివచ్చినపుడు కారులో వచ్చి తీసుకుపోయేవాడు. అది పూర్తికాగానే తీసుకొచ్చి దించి వెళ్ళిపోయేవాడు. ఇటీవల ఒకసారి "గొంతు మంటగా ఉంది నేను కచేరీ చేయలేను" అంటే, పెద్దగా మాట్లాడి కోపగించి భయపెట్టి తీసుకు వెళ్ళాడు. ఆమె దగ్గిదగ్గి బాధతో మెలికలు తిరిగిపోతుంటే సేతురామన్ గబగబా వెళ్ళాడు.. ఆమె దగ్గి దగ్గి చివరకు చారెడు రక్తం కక్కింది. అతనికి అప్పుడు గుండెలు దడదడలాడాయి.

సేతురామన్ కాళ్ళు బారజాపుకుని కూర్చున్నాడు. పదిగంటలవుతుందేమో. ఈ చుట్టుపక్కల మంచి హోటల్ ఏదీ లేదు రాత్రి ఆస్పత్రిముందు చిన్న హోటల్లో తిన్నా ఇంకా కడుపులో అలాగే ఉన్నట్లుంది.

అయిదారు నెలల క్రిందట ఒకనాడు రవి కారులో వచ్చి భార్యను తీసుకుపోవడం చూశాడతడు. తనవాటా వరండాలో నిలబడి ఉండి, తానలాగే నిలబడి ఉన్నాడు. అరగంటలో వాళ్ళు తిరిగి వచ్చేశారు. తర్వాత రవి ఒంటరిగా బయలుదేరి వెళ్ళిపోయాడు. "ఏం జరిగిందో తెలుసుకుందామ"ని ఎంతగానో ఆశించినా ఆ సాయంకాలం వరకూ వీలుపడలేదు. సాయంకాలం పంకజవల్లితో ఉండే నలభై ఏళ్ళ వనజమ్మ బైటకి వచ్చింది. సేతురామన్ ఆమెను పిలిచి కబుర్లలో పెట్టి నెమ్మదిగా విషయం తెలుసుకున్నాడు. వనజమ్మ గది బయట ఉండి అంతా విన్నది. అందువల్ల ఆగలేక సేతురామన్‌కు చెప్పేసింది. సేతురామన్ అది విని ఎండుటాకులా నిలువునా గడ్డకట్టుకుపోయాడు. క్యాన్సర్.. ఆ చిన్ని గొంతులో క్యాన్సర్. అతనికి ఏడుపొచ్చింది.

ఇక ఆ తర్వాత కథంతా చాలా త్వరగా జరిగిపోయింది. రవి పదిరోజులు గడిచాక ఒకసారి మాత్రం వచ్చి ముక్తసరిగా ఒక అరగంట ఉండివెళ్ళిపోయాడు. తర్వాత పదిరోజులు పత్తాలేడు. మళ్ళీ వచ్చి వనజమ్మ చేతికి కొంచెం డబ్బిచి వెళ్ళిపోయాడు. అదే చివరిసారి అతడు ఊళ్ళోనే మళ్ళా కనిపించలేదు.

సేతురామన్ అప్పుడప్పుడూ ఎదురింటికి వెళ్ళి మాట్లాడి వచ్చేవాడు. మామూలు మాటలు మధ్య మధ్యలో చిన్నప్పటి కబుర్లు ... ఆమె ఎక్కువసేపు నిశ్శబ్దంగా ఉండేది. మాట్లేడేందుకు బాధపడేది.. మాట్లాడబోతే దగ్గు తెరలు తెరలుగా వచ్చేది. దగ్గి దగ్గి నెత్తురు కక్కి

నిశ్శబ్దంగా పడుకుండిపోయేది. ఒకటి రెండు మాటలు మాట్లాడినా స్వరం తెగిపోతూ వికృతంగా వినిపించేది. "నువ్వెందుకు పెళ్ళిచేసుకోలేదు!", "ఏమీ ఉద్యోగం లేకుండా.. ఎందుకిలా ఉన్నావు? " ఇలాటి తెగిన ప్రశ్నలు.

అతడు ఒకనాడామెతో అన్నాడు "వల్లీ! ఇలా చూడు. రవిని గురించి కనుక్కున్నాను. అతను ఇల్లు ఖాళీ చేసి బెంగుళూరులో ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయాట్ట.. బ్యాంకులో డబ్బంతా విత్ డ్రా చేసుకుపోయాడు. అసలు నీకు తెలీదేమో, మీ పెళ్ళయిన ఆర్నెల్లకే అతనింకొక పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. అది ఎటువంటి పెళ్ళో తెలియదుగాని మొత్తం మీద మరో అమ్మాయితో ఉన్నాడిన్నాళ్ళూ.. ఇప్పుడిక వెళ్ళిపోయాడు" ఆమె వింటూ నవ్వుతూ తలవూపింది.

సేతురామన్ కాసేపు ఏమీ మాట్లాడలేదు. సేతురామన్ ఆశ్చర్యపోయి "అయితే ఇన్నాళ్ళనుంచీ అంతా నీకు తెలుసా? అని అడిగాడు. ఆమె మళ్ళీ తల ఊపింది. సేతురామన్ కాసేపు ఏమీ మాట్లాడలేదు. కొన్ని క్షణాల తర్వాత లేచి "డాక్టరు దగ్గరికి తీసుకు వెడతాను రా.. నేనంతా కనుక్కున్నాను. ఇప్పుడేమీ ముంచుకుపోలేదు ఇప్పుడైనా ఆపరేషన్ చెయ్యొచ్చు.... ఆపరేషన్ చేస్తే ప్రాణం దక్కుతుందన్నాడు డాక్టరు.." అన్నాడు.

ఆమె చివాలున తలయెత్తి "ప్రాణం దక్కుతుంది కానీ గొంతు పోతుంది. జీవితాంతం మూగగా గొంతులేకుండా బతకాలి.." అన్నది.

"అవును.. గొంతు లేకపోతేనేమి? నువ్వు బతుకుతావు.. బతకాలి" అన్నాడతను.

ఆమె లేచి నిశ్చయంగా అన్నది. "గొంతు ఉండదు. కూనిరాగం తీయడానికి కూడా వీల్లేదు. మాట్లాడేందుకు వీల్లేదు.. కానీ, తినొచ్చు.. తిరగొచ్చు. అంతేగా?" ఆమె కళ్ళలో చిత్రమైన వెలుగు... ఆ వెంటనే పెద్ద పెద్ద కళ్ళలో నీళ్ళు.

కొద్ది క్షణాలాగి "చిన్నప్పటినుంచీ స్నేహితుడివి. నీకు తెలియాలి. గొంతు పోయిన తరువాత నేను బ్రతకనక్కరలేదు. బ్రతకడం అనవసరం. గొంతు ఉండగా త్వరగా పోతేనే మంచిది.." ఈ మాటలని ఆమె లోపలికి వెళిపోయింది.. ఇక చెప్పేదేమీ లేదన్నట్టు.

సేతురామన్ లేచాడు. అతని ఎదురుగా పెద్ద డాక్టరు వచ్చాడు. ఈయనకు నలభై అయిదేళ్ళుంటాయి. అంత ప్రసిద్ధ గాయని పంకజవల్లి ఆస్పత్రిలో ఉన్నట్టు ఎవరికీ తెలియదు. ఆయన అనుకోకుండా రిజిష్టరు చూసి మూడురోజులు క్రిందటే వచ్చాడు. ఫలానా అని తెలుసుకుని ఆశ్చర్యంతో ఉక్కిరి బిక్కిరై అన్ని వివరాలు సేకరించి, ఇతర డాక్టర్లతో మాట్లాడి కేసు పూర్వాపరాలు విచారించాడు. తరువాత మళ్ళీ వచ్చి కోపంతో "అంతా అయిపోయిన తరువాత తీసుకొచ్చారా భార్యని ఇక్కడికి?" అని అడిగాడు. సేతురామన్ అంతా వివరంగా చెప్పగా విని నిట్టూర్చి వెళ్ళిపోయాడు. నిన్నా మొన్నా కూడా వచ్చాడు.

ఇప్పుడు రాగానే "మీరిక్కడే ఉన్నారా?" అని అడుగుతూ గుమ్మందాటి లోపలికి వెళ్ళాడు.

"మరెక్కడుంటాను?" అని గొణుక్కున్నాడు సేతురామన్. "కథ ముగిసేవరకూ ఇక్కడుండవలసినవాణ్ణే.. తరువాత ఏమో!?" అనుకున్నాడు.

చేతి వ్రేళ్ళు విరుచుకుంటూ "ఆమె కొక్కసారి తెలివి వచ్చి కళ్ళు తెరిస్తే.. తాను ఒక్కమాట చెప్పగలిగితే తన గుండె చప్పుడు వినిపించగలిగితే ఎంత బాగుండు...." అనుకున్నాడు. "వల్లీ! మై హార్ట్!! నేను మొదటి నుంచీ నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను నిన్నే ప్రేమిస్తున్నాను."

అంతలో అకస్మాత్తుగా వెచ్చని గాలి కెరటం ఒకటి వింతగా వెర్రిగా వీచింది. చెట్ల ఆకులు జలజల రాలాయి.

మరుక్షణంలో డాక్టరు బయటికి వచ్చి చప్పట్లు చరుస్తూ పెద్దగా " అక్కడ? రంగయ్యగారిని రమ్మను.. అర్జెంట్.." అని లేచాడు.

సేతురామన్ ఒణికే కాళ్ళతో నాలుగు అంగల్లో లోపలికి వెళ్ళాడు. గాలి విసురుకు పంకజవల్లి ముఖం మీది దుప్పటి కొద్దిగా తొలగించి ఒణుకుతున్న వ్రేళ్ళతో శుష్కించిన ఆ చెక్కిళ్ళు నిమిరాడు. 'ఇదే నిన్ను నేను తాకడం' అనుకున్నాడు. కళ్ళవెంట నీళ్ళు ధారాపాతంగా వచ్చేవే కానీ.. అంతలో దుప్పటి కప్పి, దుఃఖం మింగుకుని ఇవతలికి వచ్చాడు.

డాక్టరు నిన్న, ఎవరో తెలిసిన పత్రికా విలేఖరికి ఈ విషయం మాటల సందర్భంలో చెప్పాడు. అతడిప్పుడు వచ్చాడు. డాక్టరు అతన్ని చూసి "నేన్నిన్న చెప్పలేదూ? ఆమె... ఇప్పుడే పోయింది!" అన్నాడు.

'అరె' అన్నాడు పత్రికా విలేఖరి ఆశ్చర్యంతో.

పది పదిహేను నిమిషాలు గడిచాయి.

సేతురామన్ అలాగే స్థంభానికి ఆనుకుని నిలబడి చూస్తున్నాడు. లోపలి నుంచి శవాన్ని తీసుకురావడం, స్ట్రెచర్ మీద పడుకోబెట్టడం అయిదారుగురు చేరారు. సన్న సన్నగా గొంతులు వినిపిస్తున్నాయి.. ప్రశ్నలు వినిపిస్తున్నాయి.

"ఎవరు? ఎవరుట పోయింది?"

"పాటలు పాడుతుందా?"

"ఏవైనా సినిమాల్లో పాడిందా?"

స్ట్రెచర్ తోసుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడొక వ్యక్తి. డాక్టరు అలాగే వరండాలో నిలబడి ఉన్నాడు.

సేతురామన్ కళ్ళు అప్పుడు నీళ్ళతో నిండాయి. చొక్కా చివరతో కళ్ళు తుడుచుకుని, ఒణికే వ్రేళ్ళతో బీడీ నోట్లో పెట్టుకుని, గబగబా ఆస్పత్రి గేటుదాటి, వీధిలోకి వచ్చి అటూ ఇటూ చూశాడు.. కొట్టు ప్రక్కనే వేలాడుతున్న తాడుతో బీడీ ముట్టించుకున్నాడు. ఒక్కసారి గుండెల నిండుగా పొగపీల్చి వదిలాడు. అంతలో బీడీ విసిరి - స్టేషన్ పక్క పేవ్‌మెంట్ మీద కొంతమేర చేత్తో తుడిచి అక్కడే - పరుచుకు పడుకున్నాడు. నీళ్ళూరుతున్న కళ్ళను మూసుకున్నాడు. అంతలోనే అతనికి నిద్రపట్టింది.

నిద్రలో.. గుంపులు గుంపులుగా పచ్చ పచ్చగా కళకళలాడుతున్న గంధపు చెట్లు తగలబడిపోతున్నట్టు కల..!!

✡✡✡